

Газета Університетського коледжу
Київського університету імені Бориса Грінченка

NOTA BENE

Випуск № 3, січень-лютий 2018

«NOTA BENE»
випуск №3
січень-лютий 2018

ГОЛОВНА РЕДАКТОРКА	Дарина Кучережко
ДИЗАЙНЕРКА	Анастасія Гулько
АВТОРИ	Дар'я Троїцька Катерина Леляк Анна-Іліана Нагорняк Владислав Чус Анна Богданюк
ШЕФ-РЕДАКТОРКА	Тетяна Іванівна Ус

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ:

Університетський коледж Київського університету імені Бориса Грінченка
Циклова комісія з видавничої справи, культури та української філології

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: просп. Гагаріна, 16

E-MAIL: notabene.kubg.edu.ua@gmail.com

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати текст.

Висловлені авторами думки можуть не збігатися з позицією редакції.

При передруку посилання на «NOTA BENE» — обов'язкове!

У цьому випуску

Шлях до успіху

Талановиті випускники та студенти нашого коледжу.....с. 4

Професії мрії

Об'їдатися шоколадом чи гратися Lego, а може, весь день спати — обрати собі професію до смаку.....с. 6

«Електричні сні Філіпа К. Діка»

Огляд однієї з найпопулярніших екранізацій цієї осені. Якщо ти прихильник наукової фантастики, тобі сюди.....с. 8

Тема самотності в українській поезії

Подорож ліричного слова через призму меланхолійного настрою.....с.10

«Оскар»

Найочікуваніша подія цієї весни: інтриги, скандали, неймовірні кінострічки та багато чого цікавого в нашому свіженькому огляді.....с. 12

Поговоримо про Італію

Неаполь, Рим, Везувій — і це лише частина розповіді нашої мандрівниці з країни піци, мистецтва і моди.....с. 15

«Ось так і пишу...»

Космос у всіх його проявах.....с. 16

Анонс

КОНФЕРЕНЦІЯ В УНІВЕРСИТЕТІ ГРІНЧЕНКА

Вже 16 березня 2018 року відбудеться традиційна наукова конференція, яка кілька років поспіль об'єднує активних діячів науки з різних міст України. Цьогоріч темою конференції є «Дослідження молодих вчених: від ідеї до реалізації».

Варто взяти участь, якщо ви:

- студент, аспірант, докторант чи молодий вчений;
- хочете поділитися результатами дослідження чи презентувати власний проект;
- хочете дізнатися про новинки у світі науки, поспілкуватися з молодими вченими, знайти однодумців.

У рамках конференції відбудуться дискусійні панелі і конкурс наукових проектів. Усі учасники конференції отримають сертифікати, а переможці конкурсу — грошові винагороди. Для участі обов'язкова реєстрація!

Дедлайн подачі заявок:

19 лютого — для наукових проектів,

26 лютого — для доповідей.

Повний список тем, вимоги до оформлення тез та іншу важливу інформацію ви знайдете на сайті Університету в розділі Про Університет > Новини > Анонси > Березень.

Лютий завжди сповнений надій.
Лютий — це практично весна!
А навесні можливо абсолютно все.

Алі Сміт

Але не потрібно сидіти в очікуванні березня: рахувати дні, коли закінчиться зима. Адже «можливо все» за будь-якої погоди, часу доби, місяця. До того ж лютий дарує нам стільки гарних свят: День бабака, Масляну, День всіх закоханих, китайський Новий рік, Міжнародний день рідної мови і, звичайно ж, День котиків!

А ще в нас початок нового семестру — нових вражень, знань, відкриттів, вдалий час для пошуку себе.

Нехай цей місяць буде лютий не лише на погоду, а й на справи, ідеї, події, емоції, враження!

І не забувайте — все залежить від нас самих, а не від погоди за вікном!

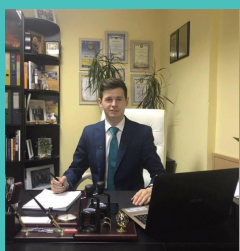
Редакція «NOTA BENE»

Шлях до успіху

Щорічно талановитим студентам-грінченківцям призначається іменна стипендія Бориса Грінченка. До уваги беруться успіхи в навчанні, громадська та наукова робота. За сприяння адміністрації коледжу і я мала можливість отримати почесну нагороду, вручену під час святкування Грінченківської декади.

Для мене іменна стипендія — це не лише відзначення моїх успіхів, а й значна мотивація удосконалювати себе, працювати ще наполегливіше та старанніше. Свого роду, це велика відповідальність, адже ти мусиш не лише не здавати позиції, а й бути прикладом для інших.

Для мене такими прикладами є колишні стипендіати, які надихають на роботу, креатив, створення та організацію чогось нового; які навіть після закінчення коледжу носять почесне ім'я грінченківця. Ми мусимо знати таких людей, адже саме завдяки їхній діяльності і створюється імідж нашого коледжу. Такими стипендіатами є Лоліта Ковбасюк, Катерина Кузьмич та Станіслав Маляр, які з радістю погодились відповісти на декілька запитань для нашої редакції.

Станіслав Маляр
Перший заступник
керівника — юрист
в компанії
«ОСН "Лаврський"»

Станіславе, які можливості дало тобі отримання іменної стипендії?

Іменна стипендія більша лише за 50 гривень від підвищеної, тому особливих можливостей у фінансовому плані вона не надає. Мені було надзвичайно приємно двічі отримувати іменну стипендію Бориса Грінченка, бо це свідчить про оцінку моєї роботи іншими.

Які досягнення посприяли отриманню цієї стипендії?

Вважаю, що отримав першу іменну стипендію завдяки діяльності на посаді

голови ради студентського самоврядування Університетського коледжу та відмінне навчання, другу — завдяки діяльності на посаді голови ради студентського самоврядування ФПМВ (Факультет права і міжнародних відносин) і в Студентському парламенті.

Чим ти займаєшся після закінчення коледжу?

Після закінчення коледжу я працюю за фахом і продовжую навчання в Університеті за спеціальністю «Право».

Станіславе, які твої побажання для першокурсників?

Раджу першокурсникам будувати сміливі плани і працювати над їх реалізацією. Праця завжди винагороджується!

Лоліта Ковбасюк
Студентка
спеціальності «Право»
Київського
університету імені
Бориса Грінченка

Лоліто, на що надихнуло отримання іменної стипендії?

Звісно, що отримання іменної стипендії дало мені, перш за все, усвідомлення того, що мене цінують в Університеті, що мій маленький вклад в роботу Наукового товариства помітили і підтримали. Це надихнуло мене більше розвиватися в цій сфері та додало впевненості в собі.

Які твої досягнення посприяли отриманню цієї нагороди?

Ну, перш за все, отриманню іменної стипендії передувала моя наукова студентська робота: участь у конференціях різного рівня, написання наукових статей, моя робота в Науковому товаристві коледжу та університету зокрема і, звісно, активна життєва позиція.

Чим займаєшся після закінчення коледжу?

Після закінчення коледжу я вступила до нашого Університету, зараз навчаюся тут, працюю, а також продовжую роботу в Науковому товаристві, займаючи посаду секретаря.

Маєш якісь побажання для наших читачів, зокрема і для першокурсників?

Хочу побажати кожному не втрачати віру в себе, не затоптувати власні амбіції, таланти, задатки, тому що це чи не найважливіше для вдалого старту. Першокурсники мають якомога швидше зрозуміти свої вподобання, визначити вміння та шукати гарну платформу для їх розвитку та реалізації, а цих платформ більше ніж достатньо. Головне, вчасно схопити своє, тримати і не втрачати. Вірте у себе, не розчаровуйтеся в разі поразок, не зупиняйтеся на досягнутому і буде вам щастя!

Катерина Кузьмич
Студентка
спеціальності
«Початкова освіта»
Університетського
коледжу

Катерино, чим для тебе є іменна стипендія?

Іменна стипендія Бориса Грінченка є першою моєю великою нагородою. Відзначення досягнень адміністрацією коледжу та Університету, звісно, надихає продовжувати активну громадську діяльність та мотивує не зупинятися на досягнутому. Стипендія підтверджує, що важливо не лише добре вчитися, але й розвиватися, удосконалюватися. Вона є своєрідним поштовхом до чогось нового. Вона надихає, вона мотивує, вона надає можливості і віру у власні сили. Як говорить директор нашого коледжу Марія Василівна: «Ваші завдання на роботі — це те, за що ви отримаєте гроші, а те, що ви робите у позаробочий час — це те, що напишуть у вашому резюме». Саме отримання цієї стипендії і є моєю першою сходинкою на шляху до життєвого успіху, першою відзнакою, про яку я напишу у своєму резюме. Користуючись нагодою, хочу ще раз подякувати усім викладачам та адміністрації Коледжу, які вірять у наш успіх, підтримують та допомагають нам.

Чи знайома ти з іншими стипендіатами?

Так. Я була третім Грінченківським стипендіатом Університетського коледжу. Першою була Лоліта. На жаль, в коледжі ми співпрацювали не так довго. Але, зустрічаючись з нею на спільних заходах, постійно захоплювалась її крутими ідеями, невпинним бажанням реалізації наукових

проектів. Нині ми бачимось не так часто, але я завжди рада нагоді поспілкуватися з нею, обмінятися думками та новинами з різних галузей.

Другим стипендіатом є Станіслав Маляр. Це унікальна людина, яка не тільки багато чого знає, але й вміє правильно використовувати свої знання, вести людей за собою, бути лідером. Зі Стасом ми спілкуємось досить часто, оскільки він є президентом Студентського Парламенту Університету. Тому зараз ми створюємо спільні проекти, розвиваємо та урізноманітнюємо життя студентів #BorysGrinchenkoUniversity

Завдяки яким досягненням ти отримала іменну стипендію?

Якщо говорити про досягнення, то варто почати з відмінного навчання, що є обов'язковим критерієм отримання цієї стипендії. Успішно навчалася я з першого курсу і дотепер. Так, було непросто, але цікаво. Іншим критерієм була активна громадська діяльність в межах коледжу та Університету. Коледж — це невід'ємна частинка мого життя. І, звісно ж, враховувалася діяльність поза навчальним закладом. Я, наприклад, з дитинства займаюся спортивно-бальними танцями та вокалом. І, вступивши до коледжу, я думала, що на це абсолютно не буде часу. Але головне — бажання. Ось так воно все разом і поєдналося. Ночі стали трішки коротшими для мене, зате є можливість не тільки навчатися у найкращому коледжі, але й не полишати заняття улюбленими справами.

Що ти хочеш побажати нашим читачам?

Пам'ятаю ще з посвяти в першокурсники слова Марії Василівни: «Насолоджуйтеся своїм студентським життям...» А також постійно пробуйте щось нове — так ви знайдете себе. Заводьте нові знайомства, беріть активну участь у заходах коледжу та Університету. Пам'ятайте, що б не трапилося, наш #grinch — це дійсно #grinchfamily, де підтримають, навчать, пояснять та завжди допоможуть. Не бійтеся вчитися, робити помилки. Кожна помилка — це досвід. А впоратися з кожною такою помилкою вам допоможуть ваші батьки та викладачі.

Я впевнена, що наш Університет Грінченка є найкращим, наш коледж — найріднішим. Тому живіть яскраво, з #grinchenko в серці!

Дарина Кучережко,
студентка ЗВС групи

Професії мрії

Оскільки наш номер виходить у лютому, то більшість з вас має певні здогадки, про що буде йти мова. Проте замість банальної статті про любов, романтику, квітково-цукерковий період і т.д. ми пропонуємо вам щось дійсно цікаве: ТОП-10 професій, в які неможливо не закохатися.

10 місце. Професійна подружка нареченої або весільний координатор. Чудова робота для дівчини, яка має організаторські здібності та любить керувати. Основні обов'язки полягають у підготовці весілля: бронюванні ресторану, замовленні декорацій, забезпеченні розваг. Подружка має слідкувати за тим, щоб все йшло за планом, наречена не впадала у паніку, а її мати не хвилювалася стосовно розташування гостей. Тобто все досить легко: лише зробити свято ідеальним. Така практика є поширеною на Заході, проте й в Україні набирає популярності. Заробітна плата від 600\$ й вище за день. А окрім грошей, можна ще й наїстися весільного торта.

9 місце. Скульптор Lego. Певно, кожному з нас в дитинстві подобалося будувати хатинки з конструктора. Але дитинство скінчилося, і захоплення минуло. А даремно. Компанія Lego набирає таких спеціалістів для тематичних парків та виробництв у всьому світі. Працівники мають створювати ігрові набори, наочні моделі для них, а також скульптури для виставок та розважальних комплексів. І хоча ця посада вимагає роботи з досить обмеженим бюджетом та

тематичними рамками, проте конкуренція, за різними оцінками, є досить високою: від 9 до 30 людей на місце. Воно й не дивно — кожен хоче гратися й отримувати за це гроші.

8 місце. Тестувальник водяних гірок. Досить рідкісна, але необхідна професія. Головне завдання — відвідувати аквапарки усього світу, спускатися з гірок та оцінювати їхню якість за різними критеріями, серед яких швидкість і безпечність спуску, міцність, комфорт та інше. Всі мандрівки, переліт та проживання оплачує компанія-замовник, але, як зазначають спеціалісти цієї сфери, доведеться витратитись на плавки. Купальний костюм тестувальника — найбільш нетривалий ресурс. Проте ці покупки значних збитків не завдадуть, оскільки зарплатня на такій посаді — 31 000\$ на рік.

7 місце. Перевертач пінгвінів. Про цю професію ви, мабуть, чули, хоча навряд чи повірили, що вона дійсно існує. Але те, що пінгвіни, які мешкають поблизу полярних станцій, задивляються на вертольоти і падають, а потім самотужки не можуть підвестися, є незаперечним фактом. І що вони потребують допомоги — також. Тому саме на цих станціях існують люди, які перевертають цих птахів. Звісно, умови праці підійдуть не кожному: холод, вітер, сніги — та можливість погладити пінгвіна того варту. Про зарплатню таких співробітників відомо небагато, але, погодьтеся, класно звучить: «Досягнення в житті — поставив пінгвіна на ноги».

6 місце. Автор передбачень для печива — людина, яка керує чужими долями. Ця посада вимагає оптимізму, кмітливості, дотепності та креативності — спробуй тут вигадати хоча б сто передбачень! Робота для справжніх фанатів своєї справи. Хоча позитиву в ній більше, ніж у звичайного копірайтера, а заробіток значно вищий — близько 40 000\$ на рік. Варто зазначити, що в Україні ця справа не дуже поширена, але чим не ідея для стартапу.

5 місце. Дегустатор шоколаду. Ідеальне заняття для ласунів, яке також вимагає наполегливості, уважності та хисту. Окрім куштування на смак, доведеться перевіряти на запах, вигляд, міцність, швидкість танення та навіть на слух. Дегустатор має відрізняти смак шоколаду з різних какао-бобів, аромат квіткових чи фруктових ноток, відчувати додавання горіхів та прянощів. Робота приємна, але є ризик набрати вагу. Крім того, людям з цукровою недостатністю дегустуванням шоколаду займатися не можна. Заробіток залежить від країни та замовника.

4 місце. Втілювач мрій. Кожен з нас про щось мріє, навіть якщо не хоче у цьому зізнаватися. І марно. Адже існує людина, яка допоможе втілити ваші мрії в життя. І це не мама, як може здатися одразу, а професіонал, який знається на своїй справі. Ним стати дуже легко — лише влаштуйтеся на роботу в потрібне агентство. Бути спеціалістом з реалізації бажань цікаво і прибутково, а скільки радості та вдячності отримаєш у відповідь!

3 місце. Тестувальник пляжів. Вакансія для тих, хто любить погрітись на сонечку і весело провести час. Головні завдання — відвідувати пляжі, читати книги на шезлонгах, перевіряти обслуговування пляжу і бару, формувати висновки на основі побаченого та писати статті про відпочинок, оскільки роботодавець — шведський жіночий журнал. Стосовно грошей хвилюватися не потрібно, бо всі витрати бере на себе замовник. Непоганий варіант, як вважаєте: купайся, засмагай, пий коктейлі та ще й отримуй 3 000\$ на місяць.

2 місце. Професійний сонько. Робота, про яку мріє кожний студент: спати доводиться до 14 годин на добу. Посада, що справді користується попитом. «Соньків» запрошують до університетських та медичних досліджень для контролю їхнього пульсу, серцевої активності, роботи мозку. Виробники меблів пропонують їм протестувати ліжко або диван, а готелі наймають для перевірки комфортності номерів. Крім того, у нью-йоркському музеї була виставка, на якій жінки ставали частиною інсталяції: вони просто спали на ліжках, а відвідувачі могли дивитися на них. Заробітна плата залежить від замовника, але хіба це важливо, коли є можливість виспатися на роботі?

1 місце. Професійний обіймач. Вакансія для тих, хто любить і людей, і тварин. «Людський» обіймач зігріє вас теплом, заспокоїть, допоможе заснути. Деякі спеціалісти цієї справи кажуть, що інколи обійми морально виснажують: доводиться постійно вступати в емоційний контакт. Заробіток 80\$ — за годину обіймів.

Якщо ж ви більше любляєте тварин, то робота обіймача панд стане вам до душі. Така посада існує в китайських дослідницьких центрах та зоопарках. Як відомо, панди — вразливий вид, тому потребують особливої турботи та піклування. Вимоги до працівника прості: знати що-небудь про панд, любити тварин, постійно знаходитись поруч та обіймати їх, а також фотографувати та записувати зміни. Харчуванням та проживанням забезпечує центр, а прибуток становить 32 000\$ на рік.

Ну що, знайшли щось для себе? А взагалі, кожна робота може бути улюбленою, якщо вона дійсно приносить вам задоволення. Не бійтесь експериментувати, шукайте, прокладайте нові шляхи та будьте собою. 🐾

Дар'я Троїцька,
студентка ЗВС групи

PHILIP K. DICK'S ELECTRIC DREAMS

Культовий письменник

Жодна розмова про хорошу наукову фантастику не мине без згадки про американського письменника Філіпа Кіндера Діка. За життя його творча спадщина, що нараховує десятки романів та сотні оповідань, зазнала тільки м'якої палітурки та дешевого паперу. Лише після смерті письменник набув культового статусу. Сприяли цьому вдалі екранізації, а найбільше — фільм «Той, що біжить по лезу» Рідлі Скота за романом «Чи мріють андроїди про електричних овець?». До прем'єри кінострічки автор першоджерела не дожив кілька тижнів. Останнім часом кількість вдалих та не дуже екранізацій зросла. 2017 рік потішив прихильників одразу двома чудовими кіновитворами — «Той, що біжить по лезу 2049», що є сиквелом фільму Рідлі Скота, і серіалом «Електричні сни Філіпа К. Діка» (далі «Електричні сни»), про який і йтиме мова в цій рецензії.

Калейдоскоп фантастичних сюжетів

Серіал стартував у вересні 2017, а вже в січні 2018 вийшла на екрани, остання, десята серія першого сезону. Другий сезон можна буде оцінити вже цієї осені. «Електричні сни» є антологією, кожна серія є кіновтіленням певного оповідання Філіпа. Протягом години хронометражу перед нами розгортається завершена історія, досить часто з відкритим

чи трагічним фіналом, що нашоухе на роздуми (так як і у першоджерелах). «Електричні сни» — справжній калейдоскоп, калейдоскоп із режисерів, акторів, похмурих фантастичних сюжетів. Тут і космічні подорожі, і відносно недалеко майбутнє із телепатами, і війни з прибульцями, і небезпеки високих технологій, які дуже нагадують «Чорне дзеркало» (до порівняння цих двох серіалів ще повернемося), і багато чого іншого; кожен знайде щось своє. З одного боку, це не дає глядачам сумувати, але з іншого — робить серіал дуже неоднорідним, від однієї серії можна отримати велику насолоду, а від інших буде лише (не)легке роздратування. До беззаперечних плюсів варто віднести акторський склад проекту: просто фантастично, яка велика кількість талановитих та відомих акторів потрапила до цього проекту. Тут і Стів Бушемі, що знявся у багатьох вже культових картинах, як от «Скажені пси» та «Великий Лебовскі», і Річард Медден та Ліам Канінгем, яких ми знаємо за «Грою престолів», і Браян Кренстон, що, безперечно, задовольнить фанатів «Пуститися берега». Варто сказати, що спостерігати за грою цих та інших менш відомих акторів суцільне задоволення. А от спецефекти скоріше найголовніший мінус — заставка хоч і досить атмосферна, однак дратує своєю «кривуватістю». Схоже, лівова частка бюджету пішла на акторів.

«Чорнодзеркальний побратим»

Досить сумне майбутнє, у якому високі технології часто-густо не вирішують проблеми, а примножують їх. Так у двох словах можна описати «Чорне дзеркало». Тепер так можна описати ще й «Електричні сни». Але не варто вважати екранізацію «Чорним дзеркалом» для бідних. Звісно, деякі епізоди серіалів настільки схожі за настроєм, що можна переплутати, хто з них звідки. Наприклад, 4 серія «Снів» — «RealLife», в якій головна героїня починає плутати реальне життя та віртуальну симуляцію, мабуть, найбільше нагадує «Чорне дзеркало». Однак між ними є принципова різниця. «Дзеркало» має певну тематику — високі технології та їхній вплив на теперішнє та майбутнє, «Сни» ж охоплюють весь спектр науково-фантастичних сюжетів, в тому числі і проблеми високих технологій.

Як висновки...

Так, більшість історій мають не найоптимістичніший сюжет, тож якщо ви хочете «серіальчик для фону», щоб розслабитись та відпочити, краще виберіть щось інше. Звісно, деякі серії навіть мають щось на кшталт «хепіенду», але таке тут не часто. Через те що це серіал-антологія, можливо, із всього сезону вам сподобається лише кілька серій. Але, якщо ви любите серйозну наукову фантастику, яка змушує мислити та аналізувати, яка викликає радше сум, ніж радість; а не дивитись на яскраві космічні баталії та шаблонні любовні історії, то цей серіал, принаймні значна його частина, принесе вам неабияке задоволення. 📺

Владислав Чус,
студент ЗВС групи

Філіп Дік
дуже любив котиків

Заради шотландського
акценту Річарда Меддена
цей серіал варто дивитись в
оригінальній озвучці

Тема самотності

У читачів нерідко з українською літературою асоціюються слова «журба», «печаль», «депресія». Одразу погодитись з ними нецікаво, проте заперечення теж були б схожі на лукавство з мого боку. Оспівували сум за Батьківщиною, горе втрат, розчарування, біль і ненависть. А як щодо самотності? Така ніжна й солодко-сумна тема не могла оминати мінорну українську лірику.

Чи любили самотність українські поети? Боролись з нею, а може, навпаки — насолоджувались? Я думаю, що всі митці — інтроверти в момент створення, вони через самозаглиблення торкаються чогось «високого». Як би там не було, самота залишилась у альманахах, збірках і антологіях нашої поезії і стала частиною того прекрасного і вічного, що ми називаємо «українська література».

Наша подорож лірикою триватиме впродовж трьох століть, отож...

Part 1 [XXI ст.]

Почати варто з того, що і самотність буває різною: самоізоляцією, самотністю без когось, самотністю в натовпі і т.п. Найчастіше згадується самотність через втрату коханого/коханої. «...Якщо ти покохав, колись неодмінно настане день, коли ти в муках вмиратимеш разом зі своїми почуттями», — пише франківський літератор Марк Лівін. Не надто оптимістично, але солодка мука втрат найчастіше і стає натхненням. Ось, наприклад, Іван Байдак, тернопільський поет, радить абстрагуватись від суспільства хоча б інколи, щоб почути свій внутрішній голос:

...бо інколи добре, що дні просто минають,
добре, що здається, наче тебе зовсім нема,
наче світ ізолював тебе, а ти дав йому
відпустку,
наче зв'язок обірвався, а сліди заплутали
звичні координати...

Безсумнівно, час, проведений наодинці з собою, дарує певні істини, відновлює

духовний баланс. Але коли його забагато, людина швидко починає боятись цієї постійної присутності себе:

...головне —
дожити до осені, не пов'язати мотузку в
самотній кімнаті, не
збожеволіти, дихати, головне — не піти під
воду, не відчути,
як тепла омана крові стікає шкірою;
Головне — пережити ці ночі...

Чудовий опис боротьби з власними демонами-думками подарував нам Андрій Любка.

Часто літературний герой не може подолати постійне відчуття самотності, вона наче заповнює всі місця, де колись були близькі люди... Роман Штігер описав самотність як неймовірний тягар, від якого позбутись хочеться навіть ціною смерті:

...часто засинаю на балконі під ранок
з недопитим на дні алкоголем
і комом у горлі так душить відсутність
тебе що аж хочеться вмерти
не дихати й лежати собі
руки склавши
молитись пошепки щоб ніхто не зміг
підслухати
хоча б це.

Самотність — невідворотність, самотність — константність, самотність — я, самотність — ти.

Самота без перерви
мій настрій теребить,
що хоч гравієм серце полощ.
Як же зовсім інакше без тебе
падає дощ (Юрій Матевощук).

Part 2 [XX ст.]

Українське двадцяте століття сповнене протиріч і депресивної романтики, інколи розчарованої, але частіше обнадійливої. Самотність і далі супроводжувала поетів, знищувала і воскрешала, надихала творити, любити, мислити: «...в обіймах лиш одна коханка — самота, в розбитій душі обірванім

в українській поезії

Part 3 [XIX ст.]

готелі», — писав Святослав Гординський. Самотність часто з'являлась поряд з жіночими образами — відомий вірш Костя Москальця: «А вона, а вона сидітиме сумна, буде пити не п'яніти від дешевого вина», або ж Сергія Жадана:

Й пила за те, що ніхто не зможе її знайти,
за те, що проймається спокоєм
душі золота матерія.

Цікавим є поєднання самоти і алкоголю — головна героїня «запиває» свою порожнечу в серці чи святкує порятунком від нав'язливого оточення. Самотня дівчина зустрічається і в ліриці Василя Симоненка, короткий і пронизливий його вірш «Одурена»:

І стояв він, тупий, плечистий
і байдужий, немов колода.
І здалося — на ціле місто
Заридала вона на сходах.

Лірична героїня Ліни Костенко прагнула залишитись наодинці з природою, щоб відновити свої внутрішні сили: «Поїдемо поговорити з лісом, а вже тоді я зможу і з людьми».

Самотність — наслідок часу. Колись великі родини — зараз лише спогади. «Повна хата розмов і гомону у теплім тремтінні, тепер — свідки останні — старі дідівські дивани», — пише футурист Михайль Семенко у вірші «Бабусині іменини».

Самотність особливо гостро відчувається, коли чекаєш на щось чи на когось... Ця тема розквітла під пером Павла Тичини: «...жду твоїх вітрил я, тінь там тоне, тінь там десь...». А може, дружба, кохання — все це лише ілюзія? І скільки б людей не було поруч, ми все одно нестерпно самотні на цій великій планеті?

Не руш мене. Я сам самую.
Собі у руки сам дивлюсь.
А душу більше не лікую.
Хай погиба. Я не боюсь.

Розчаровано, втомлено, байдуже описує власну відстороненість Микола Вінграновський. Хто зна, які думки терзали тоді душу поета.

Ну і наостанок дев'ятнадцяте століття. Багато ліриків творили в час національного відродження. Проте, щоб не обтяжити читача, я згадаю лише трьох «стовпів» української поезії — Івана Франка, Лесю Українку і Тараса Шевченка. Всі, мабуть, помічали, що найчастіше на картинах, скульптурах чи фотографіях Шевченко був похмурим і смутним. За життя так і не встиг він поєднати своє життя із кимось, доля не подарувала йому можливості дізнатись, що таке сімейне щастя, хоч як не мріяв про це поет:

Отак-то я тепер терплю
Та смерть із степу виглядаю,
А за що, єй-богу, не знаю!
А все-таки її люблю,
Мою Україну широку,
Хоч я по їй і самотний
(Бо, бачте, пари не найшов)
Аж до погібелі дійшов.

Франко в самотності картав себе, мучився, звертався до обраниці, яка не відповіла йому взаємністю. «Зів'яле листя» оповите химерами печалі і внутрішніх терзань. Один з найвідоміших його віршів «Чого являєшся мені у сні?», в якому ліричний герой не може перебороти свої почуття, та життя з ними надзвичайно ранить:

...Як мучусь довгими ночами
І як літа вже за літами
Свій біль, свій жаль, свої пісні
У серці здавлюю на дні»

У ніжній поезії Лесі Українки самотність схожа на квітку, що в'яне в руках:

«І розбилось від жалю свого
Серце смутне... Чи хто теє чує?
Чи не скаже хто часом того,
Що розбитеє серце віщує?»

**Хочеться залишатись наодинці.
Не хочеться бути самотніми.**

Південь

«Оскар»

Відомі актори, надзвичайні кінокартини та режисерські проекти — 90-а церемонія вручення нагороди премії «Оскар» обіцяє бути захопливою.

Цілий рік фанати та актори чекають церемонії вручення премії «Оскар». Отримати бажану статуетку — мрія кожного Голлівудського митця. Пишні спідниці, сукні та костюми відомих дизайнерів, нові образи — ось про що теревенять папараці.

90-а церемонія вручення премії «Оскар» за досягнення в галузі кінематографу відбудеться 4 березня 2018 року в театрі «Долбі». Проводити нагородження другий рік поспіль буде відомий комік Джиммі Кіммел. Більшість номінованих картин викликали різну реакцію глядачів та критиків, тому передбачити результати досить складно.

У номінації кращий фільм висунуто такі картини:

«Дюнкерк»

Фільм розповідає історію порятунку трьохсот тисяч солдатів у ході Дюнкерської евакуації під час Другої світової війни.

«Леді Берд»

Кінокартина розповіде про ученицю старших класів, яка намагається перебраться до Нью-Йорка за допомогою свого зведеного брата.

«Примарна нитка»

Історія фільму розгортається в післявоєнному Лондоні 50-х років. Навколо знаменитого кутюр'є Рейнольдса Вудкока і його сестри Сиріл зосереджений центр британської модної індустрії. У них одягаються всі: члени королівської родини, кінозірки, спадкоємці впливових сімей — весь цвіт суспільства користується послугами Будинку Вудкока. Але все змінюється, коли він зустрічає молоду, повну волі і духу дівчину Алму, яка стає його музою і коханкою.

«Пастка»

Американський фільм жахів режисера і сценариста Джордана Піла, що вийшов 2017 року. Стрічка розповідає про чоловіка, що приїхав до батьків своєї дівчини. Хлопець відчуває себе досить комфортно в шикарному сімейному особняку своєї коханої. Єдине, що трохи бентежить — дуже дивна поведінка темношкірих, які живуть в цьому містечку. Всі вони постійно мовчать і роблять незрозумілі речі. Крім проводить невелике розслідування і з'ясовує, що кожен темношкірий, якого він зустрів, числиться безвісти зниклим. Герой дізнається жахливу шокуючу правду, яка не тільки поставить під сумнів його відносини з Роуз, але й стане для нього смертельно небезпечною.

«Назви мене своїм ім'ям»

Історія закоханості молодого хлопця в дорослого чоловіка. Дружба, яка здатна перерости у любов та пристрасні італійські почуття.

«Форма води»

1962 рік, епоха «холодної війни», Америка. У таємній урядовій лабораторії працює самотня Еліза. Її життя круто змінюється, коли вона разом з іншою співробітницею Зельдою дізнається про секретний експеримент...

«Секретне досьє»

Біографічна історична драма про журналістів двох впливових видань, які опублікували секретні документи про війну у В'єтнамі.

«Темні часи»

Британська історична біографічна драма 2017 року режисера Джо Райта. Стрічка розповідає про перші місяці Вінстона Черчилля на посаді прем'єр-міністра Великої Британії на початку Другої світової війни. У головних ролях — Гері Олдмен, Бен Мендельсон, Крістін Скотт Томас.

«Три білборда на кордоні Еббінг, Міссурі»

Після вбивства доньки Мілдред Гейз вирішила помститися вбивцям, оскільки місцева поліція так і не змогла їх впіймати. Жінка використовує білборди, щоб змусити правоохоронців діяти.

Скандали

Звісно ж, не обійшлося без скандалів та інтриг. Рекордсменом стала картина «Форма

води» режисера Гільєрмо дель Торо. Вона претендує на нагороду у таких номінаціях: «Кращий фільм», «Краща жіноча роль», «Краща чоловіча роль другого плану», «Краща жіноча роль другого плану», «Кращий режисер» та в семи інших. Проте, нещодавно з'явилася інформація про плагиат у кінострічці. Родина драматурга Пола Зінделя звинуватила Торо в схожості сюжету «Форми води» та п'єси Зінделя 1969 року «Дозволь мені почути твій шепіт».

«Ми вражені тим, що велика студія може створити фільм, який, очевидно, створений за мотивами роботи мого покійного батька, і ніхто не впізнає її і не прийде до нас за правами», — розповів син Зіндель Девід.

Поки що детальної інформації стосовно реакції членів журі на такі заяви немає, тож залишається чекати на розв'язку цієї історії. Не можна не згадати і про режисерську роботу Анджеліни Джої, яка довгий час не з'являлась на публіці. Як вона розповіла згодом, через розлучення з Бредом Пітом.

Ідея зйомки фільму **«Спочатку вони вбили мого батька: Спогади доньки Камбоджі»** пов'язана з сином Анджеліни, який народився в Камбоджі. Фільм розповідає про війну у Південно-Східній Азії очима п'ятирічної дівчинки Лун Ун, яка потрапляє до табору підготовки дітей-солдатів. Кінокартина наповнена колоритними та яскравими традиціями країни і покликана розповісти світу про хоробрість місцевих жителів у воєнні часи. Стрічка створена на основі мемуарів письменниці Мун Ун, якій на той час було

лише п'ять років..

Як бачимо, Голлівуд не перестає дивувати. Тож, гайда дивитися новинки кіно та обирати фаворитів 90-ї церемонії вручення нагороди премії «Оскар».

Катерина Леляк,
студентка ЗВС групи

Поговоримо про Італію

- Паспорт?
- Взяла.
- Квитки?
- Взяла.
- Будь обережна, телефонуй.

Після цих слів я попрощалась з батьками, пройшла паспортний контроль і сіла на літак. Згодом ми набрали швидкість, почувся звук піднятих шасі і я опинилась в небі. Це неймовірне відчуття — перше в моєму житті. 25 грудня, рівно о 11:25 я перетнула кордон Італії. І сьогодні хочу розповісти вам про свою маленьку подорож у великий світ.

Через три години літак торкнувся злітної смуги аеропорту «Сародічіно» в місті Неаполі. Дивлячись з-поза хмар на місто, думаєш тільки про одне — цілковитий мурашник і більше нічого. Одноманітні будинки мандаринового кольору, вузькі вулиці, крізь які не просочується сонце. Здається, що там, внизу, навіть людям тісно.

Мене зустріли, посадили в машину і повезли до будинку, що став моїм домом на час вікенду. Мій приліт припав саме на католицьке Різдво. Італійці проводять це свято скромно, в компанії найближчих друзів, без надто гамірних вечірок. Щоправда, Різдво без снігу і колядок було для мене дивиною. Цієї ночі я засинала щасливою, завтра на мене чекав Рим.

Я не люблю екскурсії, можна сказати ненавиджу. Мені не подобаються туристи, які завжди клацають фотоапаратами, не подобаються екскурсоводи, які тараторять всю дорогу в мікрофон. Але так склалось, що добиратись до Риму екскурсійним автобусом вдвічі дешевше і швидше, тому ми скористались нагодою і забронювали два місця на 26 січня.

Час у дорозі: 2,5 год. Одне місце в автобусі: 25 €. У вартість екскурсії входить: дорога до Ватикану, зупинки біля визначних пам'яток та послуги екскурсовода.

На місці нам дозволили відійти від групи з умовою, що у зазначений час ми будемо біля автобуса. Коли ми блукали вуличками міста, у нас склалось враження, що Львів — це маленький макет Рима. Якщо не враховувати мармурові колони і статуї на кожному кроці, то архітектура видається дуже знайомою, просто масштабнішою разів в три. Через кілька годин ми попрямували до Ватикану. Відверто кажучи, я уявляла дещо по-іншому найменшу у світі незалежну державу. Вона настільки маленька, що на її території знаходиться тільки собор Святого Петра (резиденція Папи Римського) і площа перед ним, на якій завжди людно. Вхід до Ватикану огорожений двома пропускними пунктами. Охоронці детально перевіряють кожного. О 12:00 всіх, хто зібрався на площі, благословив Папа Римський. Далі ми насолоджувались містом: неспішно прогулялись до Колізею, піднялись на оглядовий майданчик, побачили руїни стародавнього Рима та провели годинку в невеликому міському ресторані.

Додому ми потрапили о дев'ятій вечора. Настільки приємної втоми я не відчувала з того моменту, як закрила літню сесію. У своєму записнику я поставила ще одну «галочку» — «Побачити Рим».

Наступним у списку був Неаполь. Зізнаюсь, я їхала до міста, маючи конкретну мету. Можете вважати мене божевільною, але, знаючи, що на набережній знаходиться найкраща піцерія в Італії, пункт «подивитись місто» відходив на другий план. Погода була не для прогулянок, через сильний вітер було багато постраждалих парасольок, ми нарахували 20, поки дійшли до місця. Переступивши поріг «Sorbillo», я опинилась в самому центрі Італії. Одразу відчувалось, що це храм італійської кулінарної майстерності: звідусіль пахло томатною пастою, оливками та базиліком, у кожного на столі було кілька келихів вина і, якщо прислухатись, можна було навіть почути люті вигукі шеф-повара з кухні. Офіціанти бігали між столиками, мов навіжені. Вже через півгодини під дверима ресторану вишикувалась чимала черга з охочих сховатись від негоди. Замовлення нам принесли досить швидко. Описати смак італійської піци неможливо, вона зовсім не така, як у нас. Проте, куштуючи шматочок за шматочком, я розуміла, що італійці не безпідставно так сильно пишаються своєю кухнею.

Згодом шквальний вітер стих. Ми неквапливо гуляли набережною, слухали хвилі, які шумно розбивалися об берег, та говорили про щось своє. Я зупинила погляд на горі, яка височіла далеко серед води, тицьнула на неї пальцем і сказала: «Хочу туди».

Отже, наступним у нашому списку був Везувій. Ми вирішили поїхати до Помпеї, міста, яке лежить буквально біля підніжжя вулкану. У 79 році н. е. сталось найбільше виверження Везувію, під його лавою поховано два стародавні міста — Геркуланум та Помпеї. Наразі цей вулкан діючий, він дихає та випускає гази, а з розкопок Помпеї, які почались у 1763 році, зробили музей під відкритим небом (вартість за вхід — 15€). Особливість вуличок стародавнього міста в тому, що вони не мали назв, тільки нумеровані позначки. Звичайно, масштаби тодішньої культури вражають: фрески, фонтани, амфітеатри та статуї, що збереглись і донині, але, коли ми все роздивились, одноманітні стіни почали нам набридати. Довго піднімаючись вгору, ми знайшли місце, з якого відкривався неймовірний краєвид. Саме там можна було помітити різкий контраст між сучасними зведеними містата та тисячолітньою архітектурою, в якій витає дух померлої епохи.

Ця ніч була останньою перед вильотом. Я не спала. Хотілось затамувати подих і повернути час на десять днів назад, прожити їх заново, з новими враженнями. Італія — це місце емоцій, їх тут тисячі, в кожному обличчі, яке бачиш на вулиці, щоразу помічаєш нову. Тут не можна нічого не відчувати.

Я знову сіла на літак, і знову почувся звук піднятих шасі. І вже знайоме неймовірне відчуття — друге в моєму житті. 4 січня, рівно о 16:10, я перетнула кордон України. ✈️

Анна-Іліана Нагорняк,
студентка ЗВС групи

Тиша. Туман.
 Тепла кофта. Холодна кава
 Тиха набережна. Рання весна.
 Вона загадкова та темна,
 мов ніч. Не знають про неї
 ніхто...
 Вона в день уся тиха і мила
 Картини малює, по місту гуляє,
 Мріє про Париж та просту людину,
 що покаже їй яскраве життя.
 Та невдача на долю спіткає її,
 І часом дні йдуть плином
 Та мріє вона лише про одне,
 але на жаль грошей
 в неї вистачає тільки на каву...
 Знову теж саме, що й було завжди.
 Холодна кава. Темна сорочка,
 На обличчі легенький make-up,
 В телефоні ті ж треки.
 Та понеділок не приносить новин,
 Їй вже хочеться просто піти.
 Але метро знову додому везе.
 Вона вийшла на станції «Дніпро»
 Та просто у небо очі
 здійняла. Та сказала тихенько
 великому: «От чому ти покинув тоді?»
 І за спиною в неї
 та на плечах з'явилась кофта..
 За спиною у неї стояв.
 Дуже милий хлопчина — років молодих
 Вона просто забула минуле
 та протягнула крила до нього,
 Хлопець просто її обійняв
 І поїхали вони додому.

*Анна Богданюк,
 студентка ЗБС групи*

Я у небо вдивлялась,
 У далеку блакить,
 Де не знаєш напевно,
 Що зоря пролетить.

Ти не знаєш, як довго
 Падать буде вона,
 Хтось штовхнув або, може,
 Не втрималась сама.

Ти не бачиш ті милі
 Від Землі до зірок,
 Не почуєш, як ніжно
 Щось шепоче пісок.

Не відомо нікому,
 Що ховається там,
 Де димиться клубками
 Мерехтливий туман.

Є загадкою й досі,
 Де ж той всесвіту край,
 Чи живе хтось на Марсі,
 Хоч птахів кілька зграй?

Запитаєш у когось,
 Та не знають вони,
 Бо на Диво-планетах
 За життя не були.

*Дар'я Троїцька,
 студентка ЗБС групи*

Редакція «Nota Bene» оголошує конкурс студентської поезії і прози.
 Найкращі роботи будуть надруковані в «Антології коледжанської поезії».
 Якщо вам є що розказати, чим поділитися, то ми з радістю чекаємо на
 ваші листи: notabene.kubg.edu.ua@gmail.com